

درباره روانشناسی خلق ادبی^{*}: توماس مان

ترجمه محمود حسینی زاد

۷

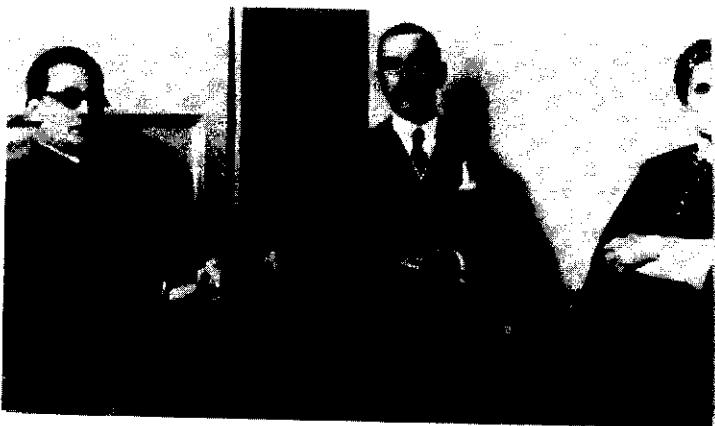
۱. اولین الهام

«الهام» به معنی «دریافت یکباره» برایم نا آشناست. کارهایم از آن دست نیست که براساس الهام نوشته شوند، به عوامل بسیاری بستگی دارند؛ در واقع الهام فقط این باور است که به هر حال در موقعیتی خودش می‌آید. وضعیت تمرکز، وضعیت آرامش جسمی روحی است، سلامت دیدن و شنیدن. وقتی در این وضعیت قرار دارم از انبار ذخیره درونم چیزی دلگرم کننده و مسرت بخش بیرون می‌آید و به من این باور را می‌دهد که اگر درست به کارش ببرم، چیز جالب توجهی خواهد شد. اما اعلیٰ القاعده آن طرح و چهارچوب بسیار خرد و ناچیز است و من با این تصویر دست به کار می‌شوم که کار سریع و ساده اجرا می‌شود.

۲. اولین ایده خود را چگونه ثبت می‌کنید؟

چیزی برای ثبت نیست. دفتر یادداشت ندارم، امادر عوض کاری را که باید انجام بدهم مرکز و کانون تمام حواس و دقتم می‌شود و از آن به بعد هر چه در زندگی تجربی ام اتفاق می‌افتد با آن کار پیوند زده می‌شود، حداقل سعی ام را می‌کنم: نه فقط تجربیات زمان حال، بلکه تجربیات گذشته و عادت شده؛ آن اثر، کم حجم یا پر حجم،

کاتیا و توماس مان همراه مارکس
برود، چهاردهم مارس ۱۹۳۲ در پرای.

مرکز نقل تمام حسیّات و حیاتم می شود. ساده تر
بگوییم: می شود هدف زندگی.

۳. زمان کار

پیش از ظهرها کار می کنم، حدوداً ۱۲ تا ۱۲:۵۰ یا ۱۳:۰۰ هر روز، به ندرت استثناء پیش می آید، اجبار نیست.
عادت است و آنهم ضروری؛ اگر بخواهم چیزی
معمول یک تایک صفحه و نیم است.
بوجود دیاورم، نمی توانم به خودم خیلی استراحت بدهم، علاوه بر این در این مورد بابوردهم تجربه ام:
L'inspiration est sans doute la sœur du travail Journalier

۴. مواد کار

به کاغذ سفید و کامل اضاف احتیاج دارم، جو هر یک قلم نو و سبک، موافع بیرونی باعث سرزدن
موانع درونی می شوند. برای این که در هم برهم نویسم، یک کاغذ خط دار زیر کاغذ هامی گذارم.
باید به خوانا بودن نوشته ها دقت کنم، چون فقط مقاله هایی را که برای روزنامه ها می نویسم،
می دهم رونویسی کنم، کتاب هارا به صورت همان اولین دست نوشته می دهم برای چاپ.
همه جا می توانم کار کنم، فقط باید سقفی بالای سرم باشد. آسمان بالای سر برای
روی پردازی و نوشتمن طرح خوب است؛ کار دقیق نیاز به پناه سقف اتفاق دارد.

۵. بهداشت کار

از آنجا که نقطه ضعف روانشناسی من که منشاء همه چیز است، معده نام دارد باید وقتی کار
می کنم خیلی بخورم، ولی می خورم چون کمبود «اصول بهداشتی» دارم، بهتر بگوییم، کمبود
«اصل خردمندی». قهوه بعد از غذا سام است (تصمیم دارم دیگر واقعاً سراغش نروم) کار که
می کنم، سیگار می کشم.
۶. کارهایتان را چرکنویس می کنید؟

مقدمه کارهای بزرگ معمولاً یک دوره آماده‌سازی های نوشتاری است. طرح های کوچک و بررسی های مختصر، انگیزه ها و دیدگاه های روانشناسانه، فهرست موضوع ها، استخراج مطالبی از کتابها و نامه ها و این دست یادداشت ها که با خط کشی های مورب روی کاغذ از هم جدا شده‌اند. این یادداشت ها طی کار بیشتر می‌شوند و به صورت منظم و دسته شده کار دستم هستند. هنگام نوشتن بودنبروک ها و کوه جادو این یادداشت ها بسیار زیاد بود و در کاری که الان به آن مشغولم هم همینطور.

۷۹ این دستنویس های یک مصرف دیگر هم دارد، می‌توانم برنامه‌ای را که طی اجراء مجبور به قطع آن شده‌ام، برای سالهای بعد ذخیره کنم.

۷. روند شکل گیری نسخه اولیه

سرعت کار متفاوت است. مطالبی که در فکر آماده شده است، سریعتر روی کاغذ می‌آید. خیلی وقت‌ها هم اگر چیزی اشتباه آماده شده باشد، باعث دشواری است. گفتگونویسی اسیاب مسرت است، توصیف‌ها وقت‌گیر است؛ از نظر نویسنده‌گی دشوارترین مرحله پرداختن به تجربه‌ها و اخلاقیات است. ولی به هر حال میانگین معمول یک تایک صفحه و نیم است.

هنوز هم نمی‌دانم این میزان کم است یا کافی، ولی با همین کثار آمده‌ام. همانطور که گفتم نسخه اولیه باتوجه به این که باید برای چاپ آماده باشد، شکل می‌گیرد؛ بنابراین باید در کمال دقیق و واضح اصلاحات انجام شود. اگر اصلاحات زیاد باشد، آن صفحه‌ها دوباره نویسی می‌شود. معمولاً روز بعد، قبل از ادامه نوشتن، مطالب روز گذشته را اصلاح می‌کنم.

۸. نشانه‌های ویراستاری
این نشانه‌های فرستنده مطالعات فنی این نشانه‌ها فرستنده حذف مطالب، والا فقط غلط‌های چاپی را مشخص می‌کنند.

۹. نسخه تمام شده را یکبار می‌خوانید؟
حتازمان نوشتن هم، تاحد مرگ از آن کار خسته شده‌ام و بعد هم به خاطر اصلاحات و جرح و تعديل دو سه بار کار را می‌خوانم. بعد دیگر حالم به هم می‌خورد، کجا حال و حوصله خواندن نسخه تمام شده را دارم، مسئله تمام شده است، دیگران باید بینند که با آن چه کار می‌کنند. مدت‌ها بعد که نگاهی به آن کتاب می‌اندازم، دچار نوعی شرم حضور و *Possible que j'ai eatart d'esprit* می‌شوم. ولی امید و آرزوی کار بهتر فقط مربوط به کارهای آینده و جدید است، نه آنچه که دیگر گذشته است. ●●●

* در پاسخ به اقتراحی، منتشر شده در سال ۱۹۲۸.

4

دشنه کار دو مرغ
پر تال جل جسم سوسن